



Между другото, Софроний е оставилъ и кратко описание на своя животъ. Това е една твърде интересна и увлѣкателна книжка. Въ нея той описва не само своитѣ преживѣлици, но ни разказва и за живота на българския народъ презъ онѣзи размирни времена, каквито едва ли е преживѣлъ нѣкога нѣкой другъ народъ.



Презъ настоящата година ще опишемъ въ отдѣлни статийки живота на Софрония така, както ни го разказва самъ той, за да видятъ нашитѣ малки четци, колко тежко е било положението на българитѣ подъ турското робство, и какви мъки е претърпѣлъ този народенъ будителъ.

Рождение. Азъ, — казва Софроний, — съмъ се родилъ въ градеца Котелъ, разположенъ въ срѣдъ Стара-Планина.

Баща ми се казваше Владиславъ, а майка ми Мария. Кръстното ми име е Стойко.

Още когато съмъ билъ на 3 години, майка ми умрѣла. Баща ми се оженилъ повторно. Мащехата ми бѣше лоша и завистлива жена. Отъ нея имахъ едно братче. Тя гледаше и галѣше своето дете, а мене подритваше.

Чакъ когато бѣхъ станалъ на 9 години, баща ми ме даде на училище книга да уча. По-рано не можеше да ме прати на учение, защото бѣхъ боленъ и слабъ.

Въ училище се учехъ добре, бѣхъ прилеженъ и остроуменъ. Въ скоро време се научихъ да чета черковнитѣ книги. Тогава въ училищата се учеше по гръцки.

Въ това време баща ми, който бѣше търговецъ на добитъкъ, се помина въ Цариградъ. Азъ останахъ безъ баща и безъ майка — бѣхъ на 11 години.